

## Arrest

nr. 166 798 van 28 april 2016  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X  
2. X  
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep, voor zover het ingesteld werd door derde verzoeker

1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 10 februari 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep, voor zover het werd ingesteld door derde verzoeker, door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De beschikking stelt meer bepaald:

*“Het beroep komt onontvankelijk voor, voor zover het ingesteld werd door derde verzoeker. Wat derde verzoeker betreft komt het ingestelde beroep onontvankelijk voor bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een inreisverbod van drie jaar genomen heeft op 1 juli 2014. Deze beslissing werd verzoeker op 30 juli 2014 betekend. Uit de eigen databank van de Raad blijkt dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen deze beslissing, zodat deze derhalve definitief is geworden.*

*Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”*

*Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat derde verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat derde verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens een eventueel onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet) quod non, en hem aldus geen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend (cfr. Beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 7 mei 2015, nr. 11 277, beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 3 september 2015, nr. 11 522).”*

1.3. Met hun betoog ter terechtzitting (cf. punt 2.4) dat de derde verzoekende partij – dhr. K. A. – nog wel degelijk een belang kan doen gelden aangezien het niet zo is dat zij omwille van het van kracht zijn van een inreisverbod geen aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, doen de verzoekende partijen geen afbreuk aan wat in de beschikking werd gesteld. De Raad merkt op dat artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling. Het staat derde verzoeker vrij om overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag om verblijfsmachtiging worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet ontnomen (cf. RvS 4 januari 2016, nr. 11 700 (c)). Verzoekers brengen geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 10 februari 2016 werd aangegeven, namelijk dat derde verzoeker gelet op het definitieve inreisverbod geen belang heeft bij huidig beroep. De inhoud van de beschikking blijft daardoor op dit punt overeind.

1.4. Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, voor zover het werd ingesteld door derde verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep voor wat betreft eerste en tweede verzoeker

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift in wat kan worden beschouwd als een enig middel, aan: *“Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen”*.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 10 februari 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekers richten op 17 februari 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 7 april 2016 staat het volgende vermeld: *“[...] De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De derde verzoekende partij – dhr. [K.A.] – stelt dat zij nog wel degelijk een belang kan doen gelden aangezien het niet zo is dat zij omwille van het van kracht zijn van een inreisverbod geen aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zou kunnen indienen. Verder wensen de verzoekende partijen hun verzoekschrift en de daarin aangehaalde rechtspraak van de Raad van State te benadrukken en stellen zij niet in te zien waarom hiermee geen rekening zou moeten worden gehouden. Waar de voorzitter erop wijst dat in de beschikking wordt verwezen naar meer recente rechtspraak van de Raad van State stellen de verzoekende partijen dat dit rechtscollege ‘van gedacht kan veranderen’ en houden zij vast aan de door hen aangehaalde rechtspraak. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Verzoekers houden vast aan het door hen in hun verzoekschrift geciteerde Franstalige arrest van de Raad van State van 7 mei 2013 met nummer 223.428 en zijn de mening toegedaan dat hiermee rekening diende te worden gehouden. Echter, zoals in de beschikking reeds werd gesteld, is de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing in overeenstemming met meer recente rechtspraak van de Raad van State, met name met het arrest van 24 juli 2013 met nummer 224.392. Uit dit arrest volgt dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, op het ogenblik van het indienen van die aanvraag geldt. Verzoekers zijn dan wel de mening toegedaan dat de Raad van State ‘van gedacht kan veranderen’, doch in de beschikking wordt naar de meest recente rechtspraak van dit rechtscollege verwezen. Verzoekers brengen geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 10 februari 2016 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

2.6. Het eerste en enig middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, voor zover het werd ingesteld door derde verzoeker en de overige verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aanleiding kan geven. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA